

РЕШЕНИЕ

№ 3832

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3074** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава десета, Раздел 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по жалба на „АЛЕКСАНДРОВ ДИЗАЙН“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Разсадника К., бул. К. В., № 110, представлявано от управителя Д. К. А., чрез адв. Е. Е. от САК, срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ № ФК-С2039-0473975/28.02.2023 г., издадена от С. Е. С. – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – [населено място], с която на основание чл.118, ал.1, във вр. с чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – магазин – тапицерско ателие, находящо се в [населено място], ул. П., № 145, стопанисван от „АЛЕКСАНДРОВ ДИЗАЙН“ ЕООД – [населено място], и забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон, като поддържа, че не са налице материалноправните предпоставки на чл.186, ал.1, т.1, б.,„а“ от ЗДДС. Навежда доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и счита наложената мярка за изключително несъразмерна и необосновано тежка. Релевира оплакване за несъобразяване на заповедта с целта на закона и нарушаване принципа на съразмерност и правилото на чл.6, ал.5 от АПК. По тези и други, подробно изложени в жалбата съображения, моли за отмяна на заповедта. Не прави

искане за присъждане на разноски, не представя списък по чл.80 от ГПК.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Отвeтникът – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – [населено място], чрез процесуалният си представител юрисконсулт Р., оспорва жалбата. Счита, че административният акт е законосъобразен и моли да бъде потвърден. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл.168, ал.1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от лице по чл.147, ал.1 от АПК, чиито права са засегнати от административния акт, срещу подлежаща на съдебно оспорване заповед, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съображенията са следните:

На 10.02.2023 г., в 14:40 ч., Д. Л. и З. П. - инспектори по приходите при Главна дирекция „Фискален контрол“, отдел „Оперативни дейности“ при ЦУ на НАП, извършили проверка на търговски обект – магазин – тапицерско ателие, находящо се в [населено място], ул. П., № 145, стопанисван от „АЛЕКСАНДРОВ ДИЗАЙН“ ЕООД – [населено място]. Констатациите от нея отразили в Протокол за извършена проверка в обект серия АА, № 0472975/10.02.2023 г. Същият е издаден в писмена форма от органи по приходите, в изпълнение на правомощията им. Съдържанието и реквизитите отговарят на изискванията на чл.50, ал.2 от ДОПК. Подписан е от съставителите и от присъствалия по време на проверката управител на дружеството, спазено е правилото на чл.50, ал.3 от ДОПК.

От протокола се установява, че органите по приходите са дали капаро на стойност 40,00 лв. /четиридесет лева/ за извършване на тапицерска услуга. Сумата била заплатена в брой на управителя на дружеството Д. А.. За покупката не била издадена фискална касова бележка от монтираното в обекта фискално устройство с индивидуален номер /ИН/ на ФУ IN020121 и ИН на ФП № 54020121, нито от кочан с ръчни касови бележки, отговарящи на изискванията на Наредба № Н-18/2006 г. След легитимация на проверяващите, от ФУ са отпечатани Дневен отчет /Х/ от 10.02.2023 г., в които сумата от 40,00 лв. не била отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка. Изброена е касовата наличност и е съставен опис на намерените парични средства. Констатирана е положителна разлика в размер на 100,00 лв., т.е. установена е разлика между наличните парични средства в касата и тези, маркирани във фискалното устройство.

Въз основа на констатациите в протокола за извършена проверка и приложените към него дневен финансов отчет и опис на наличните пари в каса към момента на започване на проверката, административният орган – началникът на отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка. Тя е връчена на адресата ѝ на 03.03.2023 г. чрез управителя. Оспорена е от последния с жалба, вхoдирана в деловодството на ЦУ на НАП под № 26-А-221/16.03.2023 г., т.е в срока по чл.149, ал.1 от АПК.

Горната фактическа обстановка се установява въз основа на приетите в хода на

производството писмени доказателства, приложени от жалбоподателя към жалбата и от представените такива с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град, намира от правна страна, следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл.186, ал.3 от ЗДДС принудителната административна мярка се прилага от орган по приходите или упълномощено от него длъжностно лице. Чл.7, ал.1 от ЗНАП очертава кръга на органите по приходите, а в т.3 от същата разпоредба като такива са посочени началниците на отдели. Оспореният административен акт е издаден от началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП в съответствие с предоставената му компетентност по чл.186, ал.3 от ЗДДС, във вр. с чл.7, ал.1 от ЗНАП.

Същият е издаден в изискуемата писмена форма и е с предвиденото в чл.59, ал.2 от АПК съдържание. Отговаря на изискването за мотивираност по чл.186, ал.3 от ЗДДС. В обстоятелствената част ясно и точно са изложени фактите, послужили като основание за прилагането на принудителната административна мярка, както и тези, относими към преценката за нейната продължителност.

Правното основание за налагане на обжалваната принудителна административна мярка е чл.186, ал.1, т.1 б.,а” от ЗДДС, съгласно който запечатване на обект за срок до един месец се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Съобразно констатациите от извършената проверка, отразени като фактически основания за издаване на обжалваната заповед, за извършената контролна покупка на стока на стойност 40,00 лв., платени в брой, не е издаден фискален касов бон от наличното в обекта фискално устройство.

Относно материалната законосъобразност на обжалваната заповед, съдът приема, че макар формално да са налице обстоятелствата, предвидени в хипотезата на чл.186, ал.1, т.1, б.,а“ от ЗДДС, тя е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност. Възражението на жалбоподателя в този смисъл се споделя и от съдебния състав.

Съобразно изричния текст на чл.22 от ЗАНН, принудителните административни мерки могат да имат за цел да предотвратят или да преустановят нарушението, както и да предотвратят или да отстранят вредните последици от него. Принудителните административни мерки нямат и не могат да имат характер на санкция и на тях не могат да бъдат възлагани функциите предупреждаване и превъзпитание на нарушителя и възпитание и предупреждение върху останалите правни субекти.

Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие със спецификите на мерките във всяка конкретна хипотеза на нарушение по чл.186, ал.1 от ЗДДС. Налагането на принудителната административна мярка в конкретния случай не отговаря на нито една от целите на ПАМ, които са закрепени в закона. Запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушението, за което е издадена обжалваната заповед, тъй като то е довършено към момента на установяването му. Доколкото липсва презумпция, че във всеки един случай продължаването на търговската дейност в обекта ще бъде в нарушение на изискванията за отчитане на продажбите, запечатването не може да бъде оправдано от предотвратяване на други нарушения от същия вид. Не би могло да доведе и до предотвратяване или отстраняване на вредните последици от конкретното или други

нарушения от същия вид, тъй като установяването на неотчетените приходи и съответните им данъчни задължения може да стане единствено с ревизионен акт в рамките на ревизионно производство съгласно изричната разпоредба на чл.110, ал.2 от ДОПК и не може дори практически да стане посредством запечатването на обекта. По тези съображения, в конкретната хипотеза целта на запечатването е допълнителна санкция, извън предвидените за нарушение на Наредба Н-18/2006 г. на министъра на финансите, което противоречи на законоустановената цел на принудителната административна мярка и съставлява превратно упражняване на власт.

По отношение на определената от административния орган продължителност на наложената мярка, съдът намира, че органът действа при оперативна самостоятелност, поради което на съдебен контрол подлежи единствено съответствието на акта с целта на закона и спазването на пределите на оперативната самостоятелност. Определеният 14-дневен срок на ПАМ е в рамките на законоустановения максимален срок от 30 дни. Мотивите относно преценените обстоятелства обаче са общи и абстрактни и не кореспондират с направените от него правни изводи. Няма конкретизация как точно размерът на плащането, установеното местоположение и обосновават срока от 14 дни. В тази връзка и останалите общоприети постановки не могат да обосновават в своята съвкупност определянето на срок в размер от 14 дни.

Административният орган е посочил, че от събраните доказателства се установява, че в търговския обект не се издават фискални касови бележки от ФУ, т.е. не се отчитат извършените продажби, респ. не може да се определят публичните му задължения в качеството му на задължено лице. От доказателствата по делото обаче не се установява търговското дружество да е извършвало и друг път нарушение на данъчното законодателство, а още по-малко от същия вид, поради което за съда остава неясно на какво се базира изводът му. В този смисъл, необоснована е преценката, че „една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчното облакато, което води винаги до негативни последици за фиска“, от което за фиска на държавата биха произлезли значителни и трудно поправими вреди. Хипотетичната възможност за извършване на нарушение не следва да се приема като причина да се спре търговската дейност в обекта чрез налагане на ПАМ. Именно, за да се избегне такова превратно тълкуване, чл.22 от ЗАНН изрично очертава целите на ПАМ. В случая се твърди извършването на административно нарушение, което е довършено към момента на издаване на процесната заповед и поради това налагането на ПАМ нито ще го предотврати, нито ще го преустанови, а още по-малко ще предотврати или отстрани вредните последици от него.

При издаване на обжалваната заповед административният орган е действал в нарушение на принципа на съразмерност, и по-специално правилото, закрепено в чл.6, ал.5 от АПК, съгласно което административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, тъй като прилагането на ПАМ ще доведе до невъзможност търговецът да упражнява дейността си, да реализира приходи, а оттам и постъпления в държавния фиск. То би довело и до невъзможност да изпълнява задълженията си, да заплаща трудови възнаграждения на служителите си, да заплаща други разходи, да внася данъци и осигуровки. Прилагането на принудителна административна мярка в случая не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и би засегнало косвено финансовите интереси на държавата и най-вече би ограничило правата на жалбоподателя в степен, надхвърляща необходимото за

постигане на целта на закона.

Предвид гореизложеното, съдът намира така наложената принудителна административна мярка за незаконосъобразна, поради счита, че следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл.172 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ № ФК-С2039-0473975/28.02.2023 г., издадена от С. Е. С. – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – [населено място], с която на основание чл.118, ал.1, във вр. с чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – магазин – тапицерско ателие, находящо се в [населено място], ул. П., № 145, стопанисван от „АЛЕКСАНДРОВ ДИЗАЙН“ ЕООД – [населено място], и забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: